

Петър Добрев

МАГНЕТИЗМЪТ НА ДУХА

Книга за древната българска мъдрост и чест

София, 2023

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Петър Добрев, автор, 2023

© Лиляна Шиварова, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1284-6

ПЕТЪР ДОБРЕВ

МАГНЕТИЗМЪТ
НА ДУХА

КНИГА ЗА ДРЕВНАТА
БЪЛГАРСКА МЪДРОСТ
И ЧЕСТ

СЪДЪРЖАНИЕ

ВСТЪПИТЕЛЕН РАЗДЕЛ

Ключ към тази книга	9
Как мъдростта създаде България	17

РАЗДЕЛ ПЪРВИ

ПО СЛЕДИТЕ НА СТАРИТЕ

БЪЛГАРСКИ ТРАДИЦИИ И ГРАДЕЖИ

Забравените извори	25
Гласът на две неизвестни находки	35
Други отблясъци от духа на древните българи	41
На какво се е дължала необикновената почит на древните българи към Балх	49
Защо остана дълго незабелязана най-старата българска държава на света	55

РАЗДЕЛ ВТОРИ

ЗНАЦИТЕ, КОИТО ПРЕХВЪРЛЯТ МОСТ МЕЖДУ

БЪЛГАРИЯ И ПО-СТАРИТЕ БЪЛГАРСКИ ДЪРЖАВИ

За какво напомнят някои стари реликви от Македония	63
Как старата българска култура повлия за създаването на кирилската азбука	75
Името, което казва всичко	83
Българската духовна просвета през периода преди християнството	93

РАЗДЕЛ ТРЕТИ

**Най-важното достойние на древните българи –
развитото държавническо мислене**

Народът, за когото държавата беше кумир	105
Откъде произлизат думите ред и закон	111

РАЗДЕЛ ЧЕТВЪРТИ

**Неизвестни секрети
на древните българи**

Как с малки данъци са се вършили големи дела	119
Тайните на българските багаини.....	123
Още две искри от езика на древните българи	127
Българският разум през робските векове	131
Заклучение.....	155

Приложение 1

Докъде може да ни доведе изгубването на нашата древна мъдрост	161
--	-----

Приложение 2

Сравнение на роднинските думи в България и в земите на Старата Велика България при Кавказ	165
--	-----

Приложение 3

Тридесетте имена на слънцето в древните веди	169
--	-----

Приложение 4

Имената на градежите във Ведическата цивилизация и някои характерни понятия, свързани с духовния живот	171
---	-----

Сигнатури на цитираната книжнина	175
--	-----

Списък на ползваните речници	179
------------------------------------	-----

ВСТЪПИТЕЛЕН РАЗДЕЛ

КЛЮЧ КЪМ ТАЗИ КНИГА

От далечните векове гледа към нас един народ, чиято мъдрост е потънала в незаслужена заборава. Това са древните българи. Но в земите на Старата Велика България и особено край кавказката река Булгар-чай, звучи и до днес пословицата „Щастието отива при задружните хора“, която носи ехо от светлия дух на Кубрат. Още по-далеч – в земите край град Балх – са запазени и две други старинни пословици: „Красив като българин“ и „Трудолюбив като българин“, които откриха някога трима мои покойни приятели от БАН. Пръв ги забеляза историкът Петър Коледаров през 1970 г. при своята специализация в Афганистан и писа за това в сп. „Исторически преглед“. След него на тях попадна и научният секретар на БАН философът Михаил Бъчваров, гостувайки в Афганистан във връзка с 1300-годишнината на България. И накрая ги откри дори и в Таджикистан географът Тянка Йорданов при своето пътуване във връзка с телевизионното предаване „Атлас“.

В тон с тези пословици звучат и описанията на множество източни книжовници и поети, в които земите край Балх се наричат с имената Балхара и Булгар и се описват с огромно уважение. Тези старинни следи започват от индийските пурани, където се сочи, че от Балх се преселил в Индия древният цар Кардама и в негова чест потомците му продължили да се наричат с името Балхара. И интересно е, че и до днес индийците наричат по подобен начин и нашата страна поради липсата на звука Ъ в техния език. От това личи, че собственото название на жителите на древна Балхара е било българи и запазените

там пословици са останали като спомен от тези най-древни източни българи. Проучвайки тяхното древно царство, световната наука установи, че там от прастари времена се е почитало благородното ведическо учение и затова още в епохата на Ал. Македонски трима владетели на земите край Балх са носили званието КАН, произлизащо от санскритския епитет КАНА – знаменит, прочут. Много векове по-късно чрез будизма това звание е било заимствано и от монголците, които са го променили на ХАН поради липсата на звука К в техния език и това ясно личи от новоразкритите прастари ведически корени на тази титла (вж. в края Scr., с. 62 и 90). И до днес във високите планини край Балх, където се е изтеглило населението на Балхара след нахлуването на мюсюлманите, е запазена като ехо от ведическото учение една древна система за извисяване на духа, наричана **Път към съвършенството**, при която най-достойните хора се наричат със званието КАНЕАШ, което значи пресветъл и съвършен човек (вж. К. Йетмар. Религии Гиндукуша, с. 39). От това личи, че неслучайно точно в оня район на Изтока край древния Балх са запазени необикновените пословици, споменаващи древните българи. Те са свързани с това, че в древна Балхара е възникнала някога една висока и чиста нравственост, озарена от древната ведическа цивилизация. Но светлият образ на това древно царство дълго оставаше скрит от очите на българската наука, защото елините са го наричали Бактрия и едва след като се разрови по-дълбоко историята на Изтока, се оказа, че то е било наричано от индийците Балхара, а от таджиките Булгар. Намерени бяха и стиховете на персийския поет Фирдоуси, който описва похода на персийския шах Бахрам Гур през 420 г. като поход срещу Булгар. А също духовитият израз на таджикския поет Насири Хусрау, който пише „Лесно достига гласът от Балх в Булгар“ (Асен шавад авазе аз Балх бе Булгар). Чрез това изскочи от забрава светлият дух на нашите древни български предци, който се е запазил и след тяхното преселение в Европа и е отразен още в края на V в. и в думите на епископа на готите Енодий, който казва на своя крал

Теодорих: „И готите, и българите се учудват, че има на света люде като тях!“ (ХИБ I, 56–57).

Същото сочат по-късно и думите на един византийски топарх: „Те, българите, в старо време почитаха най-много справедливостта и законността, постигнаха чрез това много трофеи и градовете и народите се присъединяваха към тях доброволно“ (И.В., 9).

Но всички тези необикновени оценки останаха дълго необяснени, затова дори до днес не се забелязва и това, че персите са наричали древните българи с епитета БУРЗЯН, който значи възвишен по дух, и е влязъл по-късно и в арабската книжина като БУРДЖАН в израза „вожд на бурджаните“, с който е наречен Тервел. В Грузия под персийско влияние е възникнал епитетът БРДЗЕНИ, който значи разумен, мъдър човек. И дори придворният византийски хронист Теофан въпреки своята силна омраза към българите нарича държавата на Кубрат Стара Велика България. В пълен контраст с това у нас през 1952 г. бе въведена като най-меродавна в науката теорията, че древните българи са били малобройно и примитивно племе от тюркски произход. И най-комичното е, че тази версия продължи да царува в нашите учебници дори когато световната наука се отказа от нея и езикът на древните българи бе изваден още през 1967 г. извън списъка на тюркските езици в новата класификация, разработена от тюрколога Карл Менгес. Стана дори така, че през 2011 г. като закъснял рецидив един наш специалист по археология на траките организира експедиция „По стъпките на прабългарите и Чингис хан“. И като мотив за това бе обявено, че при шаманите от Бурят-Монголия е жив духът на Крум и Кубрат, без да се забележи, че монгоците дори не могат да произнесат тези имена, тъй като в езика им липсва звукът К и се заменя с Х. Друг подобен „новатор“, по специалност тюрколог, се втурна да брани с нокти и зъби банкрутиралата тюркска теория и охули изследователя на древния български календар акад. О. Притсак за това, че още през 1999 г. заяви категорично в Аулата на СУ: „Трябва да признаем, че прабългарите не са тюрки. Преодоляна е огромна и съдбоносна грешка.“

Фактът, че древните българи са споменати в Армения още през II в., а в земите на Изтока още по-рано, събаря от корен тази закоравяла грешка, тъй като тюрките са се появили на света много векове по-късно. Но споменатите ретроакции доведоха до това, че над ранната българска история продължава да тъмнее нелепата сянка на тюркизма и това пречи да се види истинският образ на достойните и високоуважавани наши древни предци. Затова висш дълг на българската историография е да поправи този уродлив недъг и всички възникнали под негово влияние фрапантни грешки.

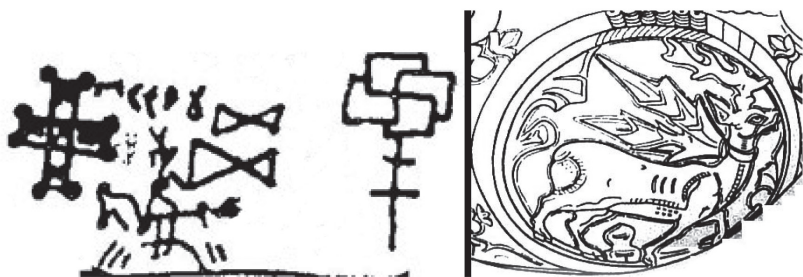
И за да проличи окончателно, че древните българи са били източен, но твърде различен от тюрките народ, заслужава да погледнем и към техните собствени рисунки, оставени върху каменните стени на старите български крепости.

На изображението горе вляво, което е изсечено с длето върху една от стените на Плиска, е показан българин от IX в., който играе ръченица. А известно е, че ръченицата е източен, но не тюркски танц и не се е срещала на Балканите по време на траките, тъй като нейният особен неравноделен такт (седем осми) е възникнал според Бела Барток и покойния наш музиковед проф. Стоян Петров в земите на Изтока. Сред народите от земите на някогашна Бактрия този танц се нарича дори до днес с името

РАХС и с израза РАХС ЧЕН, който значи буквално надиграване. И по този повод покойният проф. Петров разказваше как на една сватба в земите на Бактрия при най-източния памирски народ – сариколците – е гледал и дори играл заедно с тях ръченица. Характерно е също, че мъжете от горните рисунки са с остригани или бръснати глави и имат на главата кичур, който се нарича и до днес в нашите народни говори ЧЕМБАС и ЧУМБАС. Това название също показва, че ръченицата е донесена от древните българи, тъй като звукът Ч, с който започва то, според проучванията на акад. Вл. Георгиев и акад. И. Дуриданов не е характерен за фонетиката на траките.

Интересна е и една рисунка на конник, белязана с древни български знаци, зад които е изобразена сурвачка. А също и една находка от Волжка България, на която е изобразен елен с мартеница на врата.

Тези реликви показват, че и мартениците, и сурвачките са били донесени на Балканите от древните българи. Като знак за това дори до днес в земите на древна Бактрия край Памир, където се играе ръченица, на Нова година има обичай даже и възрастните хора да ходят в знак на уважение да сурвакат съседите си с клонки от върба. Пролетта се посреща там още от стари времена със символи, подобни на нашите мартеници, които се окичват дори по овошките и малките агнета, за да растат. И за да се види нагледно това, рисунката на едно такова агне, намерена в древна Бактрия, наричана неслучайно и с имената Балхара и Булгар, е показана по-долу заедно с изображението на един владетел от Волжка България.

Забележително в първата реликва е, че рогата на агнето са украсени със символ, подобен на нашите пафти, а върху самото агне са нарисувани най-почитаните небесни светила – отдясно Слънцето, отляво Луната, а помежду тях и Юпитер. От това личи, че в мартеницата се е влагал твърде висок свещен смисъл. Затова подобен символ се вижда и зад короната на владетеля на Волжка България, показан вдясно.

В заключение на това насочващо описание трябва да се отбележи, че по едно щастливо съвпадение разгледаните по-горе находки показват, че и трите особени български обичая – мартеницата, ръченицата и сурвакането, са съпровождали българите по целия техен дълъг път през света, започвайки от земите на древна Балхара и продължавайки към Волжка България и нашата страна. А това позволява да се обясни и защо българите са били уважавани някога като извънредно изтънчен и почтен народ. Причината е, че те са създали своята първа държава не в пустинните номадски степи, а в един от най-цивилизованите райони на света, където според проучванията на световната наука се е намирала люлката на древната ведическа цивилизация.

Всичко това решително сочи, че древните българи не бива да се бъркат произволно нито с турко-татарските племена, нито

дори с такъв развит древен народ като траките, а също и с който и да е друг стар народ. Чрез траките трудно ще си обясним защо само нашият народ има трите посочени по-горе обичая. А и двата най-типични български инструмента – гайдата и кавалът – също не са се срещали на Балканите през тракийската епоха. Като цяло откритите нови находки показват, че истината за древните българи трябва да се търси не чрез случайни хрумвания и фантазии, а чрез системно проучване на всички особености на нашия народ. И дано повече млади изследователи да продължат това важно дело.

Фактите настойчиво сочат, че древните българи са имали своя ранна цивилизация, не по-малка от тази на траките, и за това говорят не само обичаите, но и най-древните български имена. Първият българин, споменат в Европа, е вождът Вананд, отбелязан в Армения през II в. И по едно неслучайно съвпадение то стои най-близо до името на свещената звезда Вананд, отбелязана в химн 21 на Авестата, и до едно от званията на владетелите на Бактрия ВАНИНДО БАГОЛАГО (божественият победител), с което започва един от надписите на най-прочутия бактрийски владетел Канишка (вж. СИЯ, 333). Вторият споменат в Европа българин – вождът Бузан от края на V в. – е съименник на двама бактрийски големци – Май-Бузан и Митра-Бузан, отбелязани в речника на Ф. Юсти. Името на Кубрат и до днес се среща в земите на древна Бактрия като Кубра. Името на неговия син Кубер съвпада с названието на ведическия бог на богатствата Кубера, характерен и за древна Бактрия. И като завършек на това съзвездие от съвпадения идва и името на бащата на Крум – Кардам, което напомня за прочутия мъдрец Кардама, роден в Балх и почитан като един от десетте най-велики ведически мъдреци, наричани риши. Чрез тази поредица от имена древните българи сами са посочили откъде произлизат, затова крайно време е да чуем техния собствен глас. А необикновеното уважение към тях се е дължало и на това, че тяхната най-стара държава, наричана от индийците Балхара, е спомената в свещената книга на персите – Авестата – като Бактра благословената, а нейната столица Балх е била наричана от персите и арменците с израза Майката на всички градове.

След всичко това трябва час по-скоро да извадим от праха на забравата благословения източен народ, който е създал нашата държава и ни е дал своето славно име. Той чака да изчистим неговата чест от измислици и лъжи. А чрез това ще пречистим и себе си като разумни хора и българи.